

CHLADNÝ
král

M. V. Jirová

Chladný
KRÁL

M.V.Jírová

Nakladatelství SOLIS
Brno, 2023

© SOLIS, 2023

Vydalo v roce 2023 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 2. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

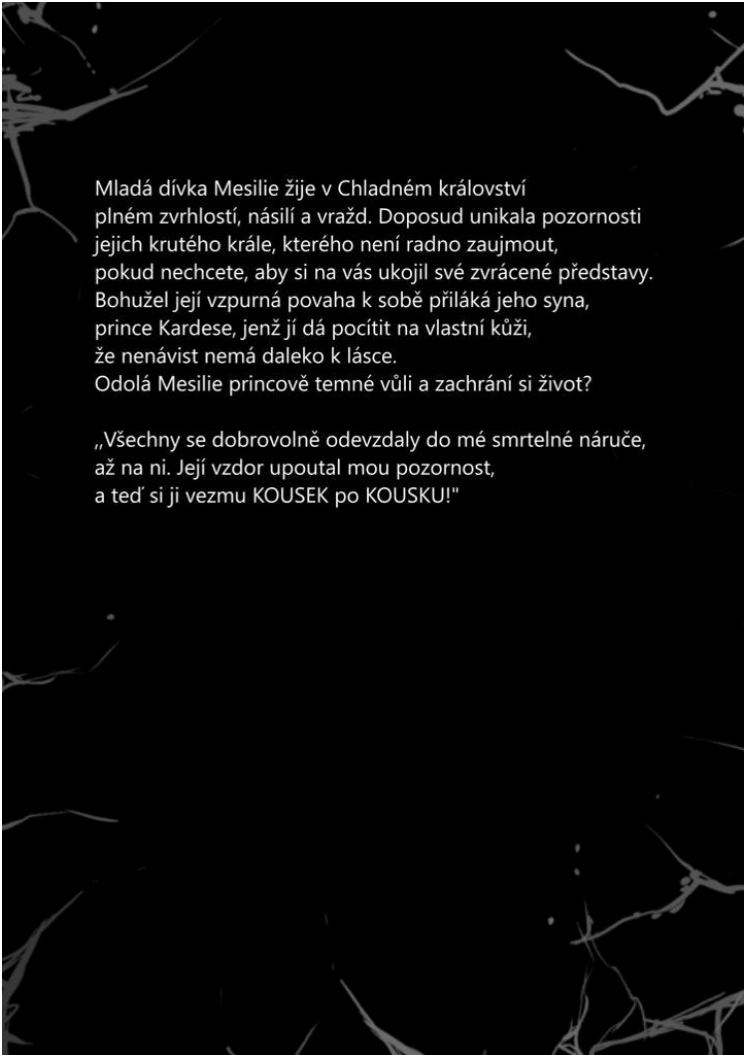
První elektronické vydání
Obálka – návrh a zpracování © M.V.Jírová

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-37-3 (ePub)

ISBN 978-80-88652-40-3 (Mobi)

ISBN 978-80-88652-41-0 (PDF)

Mladá dívka Mesilie žije v Chladném království plném zvrhlostí, násilí a vražd. Doposud unikala pozornosti jejich krutého krále, kterého není radno zaujmout, pokud nechcete, aby si na vás ukojil své zvrácené představy. Bohužel její vzpurná povaha k sobě přiláká jeho syna, prince Kardese, jenž jí dá pocítit na vlastní kůži, že nenávisť nemá daleko k lásce. Odolá Mesilie princově temné vůli a zachrání si život?

„Všechny se dobrovolně odevzdaly do mé smrtelné náruče, až na ni. Její vzdor upoutal mou pozornost, a teď si ji vezmu KOUSEK po KOUSKU!“

Chladný KRÁL

Je to dlouho, co se na naši zemi přihnala válka. Krutá a nemilosrdná zabijela po tisících nevinné lidi, kteří se i se svými vymoženostmi v roce **2190** nedokázali dobře ubránit. Naše státy měly jednu společnou alianci, nazývající se **Aziz**, která je měla chránit, jenže pod tvrdými útoky nelítostného vůdce **Razena**, se vzdával jeden stát po druhém a Aziz se pomalu rozpadala. Zdálo se, že jsou naše osudy sečteny, než se objevil **Krenus**.

Nikdo netušil, kde se vzal ani nic o jeho původu, ale situace byla natolik vážná, že když nabídl alianci svou pomoc, byla přinucena s jeho podmínkami souhlasit. A cena za záchranu nebyla zrovna malá. Předložil svůj pečlivě zpracovaný návrh, který sliboval záchranu všech napadených států a ochranu ostatních, když se vzdají svých režimů a zvolí pro všechny zachráněné státy **jediného krále**, a nastolí tím pádem **monarchii**.

Aliance by se poté rozpadla a přejmenovala na **radu** složenou jedním členem z každého státu. Největší moc by zůstávala králi. Rada by se směla pokoušet ovlivňovat jeho názor a dle uvážení krále nabízet různá řešení. Zprvu se Aliance zalekla a ponechala si čas na rozmyšlení, ale nepřítel Razen postupoval rychle a nestál

o žádné spolupráce ani mírové dohody. Chtěl pouze plnit a obsadit všechny dobyté země.

Nakonec byla přinucena Aliance, nebo to co z ní zbylo, přistoupit na dohodu, kterou Krenus tak velkoryse nabízel a schovat se pod jeho křídla. Úmluvu podepsalo patnáct zemí a jen dvě se odvážily nesouhlasit. Krenus vystupoval sebevědomě a dvou zbloudilých oveček si zatím nevšímal. Jakmile byly podepsány všechny potřebné papíry, začal okamžitě jednat.

Do jednoho týdne se objevila v hlavním městě **Costos** ve státě **Cimelian** obrovská armáda perfektně vycvičených vojáků v černých zbrojích. Jejich oděv vypadal z části jako brnění a z části jako klasické obleky vojáků. Všichni vojáci měli zakryté tváře speciálními maskami bez obličejů, jen s otvory na oči a ústa. Všichni se pohybovali rychle a ladně, ale bojovali tvrdě a úderně. Žádný z nepřátel, který se s nimi střetl nepřežil a nikdo nedokázal čelit jejich početní převaze.

Bylo jich jako mravenců v mraveništi. Přesouvali se z místa na místo a zahalili ho svou černí a přebarvili rudými barvami. Na každém místě, kde zvítězili, zabodli do země mohutnou černou vlajku se znakem koruny s lebkou. Nejspíš se jednalo o jejich národní vlajku, která sama o sobě vyprávěla příběh o jejich tvrdosti.

Netrvalo to ani měsíc a Krenus zneškodnil všechny Razenovy vojáky a z jeho smrti udělal velkolepou podívanou na veřejné popravě.

Tak nás vyrval ze spárů jednoho diktátora, aby se stal **sám tím největším diktátorem a absolutním králem našeho nového světa**. Bohužel, smlouva, kterou s ním státy uzavřely byla neprůstřelná a poskytovala mu všechny pravomoci a výhody, a tak se z monarchie stal **absolutismus**. Nejprve se nic moc nezměnilo, jenže po pár měsících začal naše město a jeho nové království měnit ku obrazu svému. Nechal si zbudovat v hlavním městě Costos obrovský, **černý hrad** a pořádal v něm každý úplněk maškarní bál, na nějž se museli všichni obléct do dobových kostýmů a hrát si na to, že je náš opravdový král. Nikdo se nesměl ani slůvkem zmínit, že jde o frašku pod pohrůžkou smrti.

Mohli jsme se těšit, že jednou zestárne, schvátí ho nějaká nemoc a on zemře, ovšem to by nesmělo ve smlouvě stát.

„Král předá vládu svému pokrevnímu dědici, nestanoví-li jinak.“

Byla to stejná past, jako celá jeho pomoc a následné pohlcení našich zbídačených států. Zbylé dva státy, které se nepřidaly nechával zatím na pokoji, ale bedlivě sledoval každý jejich krok.

Samo sebou i takový krutovládce měl svého právoplatného dědice. **Kardes** byl obrazem svého otce. Už ve svých dvaceti letech byl dostatečně sebevědomý, pyšný a diktoval všem kolem sebe, jak se mají chovat. Školu náš nový král zanechal. Jak základní výuku, tak i následné vzdělání, jenže i tato oblast prošla značnými změnami. Studovat se směly pouze obory, které byly králi nějak prospěšné, tudíž jsme se všichni učili různým praktickým řemeslům. Smetánka, která byla nekonečnými studenty, a i přestože by žádnou další školu nepotřebovala, se směla zabývat daleko lepšími obory. Jako bylo zdravotnictví, věda a jiné důležité oblasti.

V jednom směru si král Krenus liboval. V dávných dobách poprav, výstražných trestů a ve všem, co souviselo s mocí.

Samozřejmě i tam měl jeho syn a dědic trůnu nemalou protekci. Mohl si dělat, co se mu zlíbí a byl si dobře vědom toho, jaké postavení díky svému královskému otci má.

Jednoho dne usedne na trůn a chopí se nově nastolené vlády a pak si nikdo z nás už nevzpomene na všechny výdobytky doby, které nám vzal nebo zakázal používat. V mnohém směru jsme začínali od piky a náš král dobře věděl, co dělá.

Všechno to byl perfektně promyšlený tah, jak nás donutit k poslušnosti. Jak zotročit co nejvíce lidí a říkat tomu služba králi, a jak si udržet neomezenou moc dosahující, kam až oko pohlédne.

Kardes měl samozřejmě titul prince a náležitě si svou roli užíval, stejně jako jeho otec pozici krále. Nikdo z nás by nemusel věčně studovat ani se učit starým řemeslům, a už vůbec ne dříť se na polích. Všechno to byl rozmar našeho vychytralého diktátora, nazývajcího se králem. O Kardesově matce se nikdo veřejně nezmiňoval. Šušvalo se ale, že to byla urozená princezna z nějakého starodávného kmene šamanů a mágů a Krenus si ji vzal, jen pro titul **krále**, jež díky sňatku získal. Nechal ji zplodit dítě, svého následníka a vlastnoručně ji zabil.

Kromě toho, že byl Kardes opředěn děsivým dětstvím, hrůznou minulostí a říkalo se i nadpřirozenými předky, byl také pyšný, panovačný, rozkazovačný a **bohužel i krásný**. Já sama jsem ho tak dokázala jen stěží vnímat. Každý strávený okamžik v jeho daleké či blízké přítomnosti mi zkazil den.

Narozdíl od mé přítelkyně Kirry, která patřila svým způsobem ke šlechtě, díky svému houževnatému a trochu podlému tatíkovi, který by prodal vlastní matku, jen aby si zachránil krk a při té příležitosti si třeba i polepšil. Nyní dělal královského rádce a já se s Kirry směla přátelit, jen díky památce na mou matku, do níž byl Kirryn otec tajně zamilovaný. Náš král nikomu nepřikazoval, s kým se kdo smí a nesmí stýkat, na druhou stranu však očekával, že budeme znát své místo a ten, kdo by na to náhodou zapomněl měl za zády královské černé vojáky, kteří mu to ochotně připomněli.

Další šance za krále Krenuse nebývaly a stávalo se velice vzácně, že udělil někomu milost – většinou jen pro vlastní prospěch, který mu souzený nabízel.

Kapitola 1

Nauka o králi

„Tak si pospěš, Mesilie!“ popoháněla mě má přítelkyně Kirry, když jsem se loudala na Nauku o králi Krenusovi. Tyhle hodiny nařídil každému ve všech státech naší země. Kromě dvou zbývajících, které mu stále nepodepsaly svou věrnost a nesouhlasily s jeho krutovládou, kterou si na ostatních vynutil. Na začátku jeho vlády měnil zaběhlé zvyklosti pomalu, ale odebíral nám jednu věc po druhé, až z našich tradic a zvyků téměř nic nezbylo.

Zprvu jsme nosili své běžné moderní oblečení, odpovídající této době, jenže ani to se novému vládci nezamlouvalo, a tak nakázal, abychom se strojili do prostých téměř dobových šatů, které jsme si museli nechat ušít na své vlastní náklady.

Vrátil nás „nejen tímto gestem“ téměř do nějakého čtrnáctého století.

Kdo se nepodrobil rozmarům krále, byl bez milosti zabit. Samozřejmě veřejně, aby měla jeho smrt nějaký užitečný efekt. Abychom se báli a neodvážili se projevit nesouhlas.

Nauka o králi byla každý všední den s výjimkou víkendů, kdy jsme směli zůstat doma a připravovat si

věci pro práci a prodej na Králově **Jarmarku Rozmaru**. Pojmenoval ho tak kvůli rozmanitým věcem, které na něm lidé pro svou obživu prodávali, a které pro něj byly pouhý rozmar.

Byl to dobrý přivýdělek, ale i příležitost ukázat, co kdo umí. V čem je jaký člověk či rodina dobrá a jaké ovládá řemeslo. Pokud se králi něco hodilo nebo líbilo, bez pardonu si to vzal, a to i v případě, pokud se jednalo o člověka.

Od chvíle, co se stal absolutním králem celé země si dělal, co chtěl, kde chtěl a s kým chtěl. Jen málokdo se mu odvážil odporovat.

Když se mu zrovna nechtělo nechat se nosit na nosítkách po Jarmarku, posílal místo sebe náhradu. Většinou nějakého člena ze svého dvora nebo výše postavených papalášů. Občas se na Jarmarku objevil i samotný princ Kardes. Převážně, když se nudil a neměl na práci znemožnit nějakého místního nebožáka, nebo zesměšnit a šikanovat nějakou dívku z Nižších, jak nás jeho královská výsost rozdělila.

Nižší jsme byli my všichni nemajetní, bez významného postavení a Vyšší byla všechna šlechta, každý papaláš a kdokoli, kdo měl u dvora nějaké místo.

Princ si liboval v téměř stejných nekalostech a podlostech jako jeho otec – král Krenus.

Na Nauku o našem králi jsme chodívali časně ráno už v šest hodin. Konala se na louce, kde rostly čtyři obrovské mohutné stromy, jako stany blízko u sebe.

Poskytovaly nám dobrý stín před paprsky slunce a částečný úkryt před deštěm. Zároveň se vmžiku změnily na kulisy pro jeviště. Nauka o králi byla cílená propaganda, kterou jsme se měli naučit. Záměrně se jí zúčastnilo pár Vyšších a zbytek Nižších z mladších lidí od **16 do 19** let.

Má přítelkyně Kirry byla již plnoletá. Loni oslavila osmnácté narozeniny a díky podlézavě vydobytému postavení jejího otce, měla i celkem slušnou oslavu s Vyššími. Narozdíl ode mě. Loni jsem měsíc po ní oslavila svých sladkých sedmnáct, které byly hořké jako žádné jiné předchozí narozeniny. Hned po nauce jsem šla domů a otec mi nechal potají udělat od tety Judel čokoládový dort – můj nejoblíbenější. Jako dárek jsem dostala vyřezávanou pišťalu, ale co bylo hlavní, otec mi nechal vyrobit i menší měděnou dýku. Byla krásná a bylo mi jasné, že není pro vychloubání, nýbrž pro mou ochranu. Nakonec se ke mně přikradla i Kirry.

Směla se se mnou přátelit, jenže to neměla dávat tak okatě najevo, navíc, když si musela někdy vybrat mezi Nižšími a Vyššími, měla dát dostatečně znát, kde je její místo.

Nevyčítala jsem jí to. Měla v našem novém království prostě více štěstí než já. Můj otec byl již starý a nemocný. Většinu času trávil doma v posteli a já se starala prakticky o celou domácnost i o naši nuznou obživu. O mámě jsme moc nemluvili, zemřela teprve

před dvěma lety. V té době jsem si ještě myslela, že lidské nemoci jsou nejhorším zlem.

Zpočátku jsme si téměř každý večer vyprávěli o době minulé, jak se naše minulost nazývala mezi prostým lidem, avšak časem se začal otec přiklánět k mému rádoby studiu. Kládl mi na srdce, ať jsem pokorná a dávám dobrý pozor při nauce o králi. Připomínal mi mou krásu a křehkost a chvílemi se mi zdálo, že se mě snaží poštouchnout někam dál.

Nesnášela jsem každou nauku. Byl to čas, kdy nám vtloukali do hlav, jak úžasný je náš král. Jeho celou historii – od toho, jak se narodil, po jeho nynější vládu a nezapomněli zmínit ani jeho dědice, proradně svůdného Kardese.

Samozřejmě náš učitel vynechal, jak všechny státy přinutil podepsat smlouvu a dohody o zvolení sebe krutým králem. Vynechal všechno, co dělalo naši společnost naší dobou, takže jsem si občas připadala, jako by to snad nebyla ani pravda.

Další důvod, proč jsem bytostně nenáviděla nauku o králi byl Kardes. Samozřejmě, že nemohl chybět na tak důležitých hodinách – přesněji řečeno, jednalo se o tři hodiny každíčký den od šesti do devíti od pondělí až do pátku.

A on jako Králův nástupce, jeho syn a pravá zlověstná špehující ruka donášel na různé mladé lidi, jak se jen dalo. Bohužel, hodiny strávené učením se o tyranovi nazývající se král, byly povinné.

Kardes byl přesně ten typ prince, který vám vyrazil hned při prvním pohledu dech. Jeho tmavě hnědé jemně zvlněné vlasy, vrhaly černé odlesky a měl je povětšinou nedbale rozčuchané, což působilo ještě více sexy. Tvrdší obličej zjemněný krásnými rysy usmrcoval svou krutostí. Uhrančivé tmavě hnědé oči, byly občas úplně černé, když se mu v nich zračil hněv. Husté černé řasy jim propůjčovaly nadpozemský nádech.

Plnější svůdně vykrojené rty si sem tam provokativně olízl, anebo je měl pootevřené, jako by k něčemu vybízely.

Středně velký nos směřoval nepatrně vzhůru, a i to stačilo, aby člověk poznal, že je pyšný a nevypočitatelný, jako jeho královský otec.

Krásné, rovné, bílé zuby a štíhlá, zato vypracovaná postava byla lákadlem pro většinu dívek. Široká ramena a jemné náznaky kostiček na břiše, podtrhly celou jeho zrůdnost i krásu zároveň.

Odfrkla jsem si. „Nevadilo by mi, kdybych nešla.“

„Někoho by pro tebe poslali, Mes,“ připomněla mi poučně Kirry.

Měla pravdu. **Profesor Griedl** měl perfektní přehled o svých žácích.

Povzdechla jsem si a přehrnula své rozčuchané vlasy z jedné strany na druhou. Než jsme došly na místo ke stromům a kmenům rozmístěným v kruhu přesně podle počtu žáků, stačily jsme si několikrát zopakovat na co se bude učitel ptát. Zadával vždy naprosto jasné úkoly a

snažil se tím zaručit, že se je naučíme a potěšit princovu přítomnost, přičemž doufal, že ho pak vychválí u krále.

Naposledy jsem odříkala zadání z minulé hodiny jako básničku a s povzdechem se vydala za Kirry, která se šla posadit na jeden z kmenů. Vyšší měli na kmenech kožešinové podsedačky. My jsme seděli na holých tvrdých kmenech a vzhledem k tomu, že jsme jako dívky musely nosit ty nepraktické šaty, které byly šity z jemné skoro až průhledné látky, cítila jsem každou půlhodinu, kterou jsem si odseděla. Nikdo z Nižších se neodvážil stěžovat si na nepohodlí. Jednou si troufl jeden kluk. Bylo mu šestnáct a zadek ho ze sezení bolel tak, že si každých pár minut poposedl. Kardes ho chvíli pozoroval, a pak vypěnil a vystartoval po něm, se slovy, že se půjdou projít. Zatáhl ho do nedalekého lesa a už se nevrátili. Později jsme se dozvěděli, že hoch na nauku o králi chodit už nebude. Nikdo nám nic nevysvětlil a nikdo se na nic ani neptal. Bralo se to, že to tak prostě je.

Bralo se to, že měl být více uctívý na tak veledůležitých hodinách. Bylo smutné, jak se všichni během jediného roka přizpůsobili všem pravidlům, požadavkům, ba i těm nejmenším rozmarům, jenž král měl.

Seděly jsme s Kirry na jednom menším kmeni stromu vedle sebe. Poslouchaly jsme profesorovo tlachání o králi a vedly si důkladné poznámky.

První hodina byla pro mě pokaždé nejtěžší. Odjakživa jsem se nedokázala dost dobře soustředit, ovšem to mi

ještě nešlo o krk, pokud se zahledím někam stranou, nebo nebudu dávat dobrý pozor natolik, že nedokážu správně odpovědět.

Profesor právě poodešel stranou ke svému mobilnímu kufru, v němž měl uložené učební pomůcky, když se jedna šestnáctiletá studentka z Nižších zadívala Kardesovým směrem a popudila tím jeho náladu. Podrážděn a zjevně i znechucen dívčinou pozorností, pokynul dvěma prsty svým společníkům a ty se vrhli k dívce jako hladové hyeny. Hlídali, zda je nevidí profesor jen po očku, protože věděli, že ve skutečnosti to bylo jedno. Nezáleželo na tom kolikrát se zachovají naprosto bez pravidel. Kolikrát někoho znemožní, nebo odvedou do lesa. **Mohli se tak chovat**, protože byli Vyšší.

Čmárala jsem si do poznámkového bloku a s pootvřenými ústy sledovala Kardesovu bandu, jak krouží kolem dívky a šikanují ji. Rozkopali jí batůžek, šťouchali do ní a hlasitě se tomu smáli.

Pokaždé, co si na někom takhle krátili čas a náramně se tím bavili, jsem si dávala pozor, abych něčím neupoutala jejich pozornost.

Dříve jsem nebyla žádná puťka a párkrát jsem se odvážila v určitých situacích ozvat, bohužel se to odrazilo na lidech, které jsem milovala.

Přesněji řečeno na tom jediném člověku, který mi zbýval – mém starém otci. Kvůli mně pak nedostal prášky ani za peníze navíc, které jsem doktorovi nabízela. Díky Kirry jsem měla mezi Nižšími určitou

výhodu, která měla však své vytyčené meze. Nebýt zbytečně odvážná a nezastávat se jiných Nižších bylo první pravidlo. Kirry mi ho často opakovala. Také mi připomínala, abych byla ráda za schovávavost krále, díky níž jsme se mohly i nadále přátelit. Vyšší se nikdy nepřátelili s Nižšími. Nikdy!

U nás byla udělena výjimka, kterou si vyprosil Kirryn otec. S mým otcem se znali celá léta a kdysi bývali dobří přátelé, jenže vláda krále všechno změnila, a tak se Kirryn otec postaral alespoň o zachování našeho přátelství s Kirry, a nepodstatně lepšího zacházení s mou maličkostí.

Tentokrát jsem se zapomněla. Neuhnula jsem včas hlavou, a tak jsem se střetla s Kardesovým pohledem. Jeho hnědo černé oči se do mě zabodly, jako by si mě poprvé všiml. Byly ostré, hluboké a kruté, ale také v sobě měly jistý náznak zájmu. Uhnula jsem pohledem k zemi, přičemž mi vítr, který se prohnal naším směrem odhalil část nohy.

Urychleně jsem si zakryla lýtko a stehno, které bylo díky rozparku nevhodně obnaženo. Podívala jsem se skrz prameny vlasů v obličeji směrem k němu.

Stále se na mě díval, ale teď na místo, které jsem nechtěně odhalila. Kousla jsem se do rtu a pocítila horko v obličeji.

Když jsem se znovu podívala jeho směrem, nevěnoval mi už pozornost. Cosi si šuškal s jedním starším klukem z Vyšších.

Konec trýznivých tří hodin se přiblížil. Profesor zadal úkoly na druhý den, a zanechal na kamenném stole pro každého z nás jeden list na vypracování.

Počkala jsem, až si rozeberou své listy Vyšší a pak i většina Nižších – chodila jsem si pro úkoly jako poslední. Byla to taktika, jak se vyhnout nežádoucí pozornosti. Kirry dnes spěchala za svým otcem, takže si vzala svůj list, zamávala mi a vyrazila k domovu. Nebydlela v hradě, jak byste mohli očekávat, nýbrž ve stejné ulici jako já, jen o tři domy dále. Mohla jezdit na koni, jako to dělala většina Vyšších, ale cesta zarostlým lesem byla kratší než ušlapaná polní cesta.

Za chvílku odešla i většina Nižších a nezdálo se, že někde číhá někdo z Vyšší smetánky, takže jsem se dokopala pro svůj pracovní list i já.

Profesor nám nechával úkoly a okamžitě mizel dělat jiné své povinnosti, vůči králi a já tam byla nyní sama.

Natáhla jsem se po posledním pracovním listu, jenže mi ho vytáhl kdosi zpod ruky.

Otočila jsem se a střetla se s Kardesovým ostrým pohledem. Věnoval mi záludný poloviční úsměv.

Poodstoupila jsem instinktivně o půl kroku zpět – nato on popošel až ke mně.

Zadíval se na úkol, pak mi pohlédl přímo do očí a řekl, jako by mě káral. „Mesilie...“ poprvé v životě vyslovil mé jméno. Tělem mi projela mrazivá i teplá vlna zároveň.

„Víš, co hrozí za neuposlechnutí krále?“ otázal se a v očích mu hrála záludnost.

Zaskočená jsem otevřela ústa a přemýšlela, co jsem mohla porušit.

„Nevíš?“ zeptal se a v jeho hlase zněla dychtivost.

Kousla jsem se do rtu.

Přistoupil až ke mně. Naklonil se mi k uchu a já se chtěla odtáhnout, jenže jsem věděla, že by to bral jako neúctu a nechtěla jsem mu zavdávat žádný důvod, aby mě nechal potrestat, nebo hůř – potrestal místo mě mého otce.

Ucítila jsem jeho horký dech na mém ušním lalůčku a jeho nesnesitelně omamnou vůni. Nechápala jsem, jak může takové monstrum jako Kardes takhle vonět. Aroma zeleného čaje s jehličím a borovicovým lesem bylo tak pronikavé, že se mi zatočila hlava. Zelený čaj byl cítit i z jeho dechu.

„Nevíš snad, že spodní prádlo je výslovně zakázáno?“ zašeptal mi do ucha svým zkaženě svůdným hlasem.

Z jeho slov mi projelo tělem teplo a jemně mi zabrnělo v klíně.

Ano, spodní prádlo král zakázal. Byla to jen další z jeho zvrhlostí pro potěšení jeho smyslů.

Rád se díval na ženy a dívky oděné v lehoučkých průhledných šatech, které jasně ukazovaly, jak nahé pod nimi jsou a odhalovaly všechny ženské křivky.

Rozklepala jsem se a cítila stále jeho dech na své kůži.

Otočila jsem se na něj a pohlédla mu zpříma do očí. „Omlouvám se... já...“ Kardes mě přerušil. „Ššš.“

Okamžitě jsem zmlkla jako by na mě použil kouzlo.